

Publicerad 2013-08-08 10:56 av Doptera

Jag lever för att fånga [hela] dagen i nuet

Jag är så fruktansvärt dålig på att spara ett ögonblick.

På att plantera ett minne i huden och lägga smaken av en stund på tungan.

Låta dem tränga in på djupet och bli kvar.

Så fast jag vet att jag borde träna på att vara i nuet så övar jag mig hellre i konsten att bevara det.

Strider mot tidens jävla makt att förvandla ett ögonblick som betyder allt till ett bortglömt då.

Spara det som är nu, så att jag kan fly in i det sen.

Leva det igen.

Sen när det kommer ett nu som jag inte vill vara i alls, som försöker fångsla mig i min förtvivlan och hindra min längtan bort.

Så när livet äntligen ger mig ett nu som jag vill vara i, så härligt att det sjunger i öronen, då är mitt fokus på ett nu som kommer sen.

Ett nu som kommer att göra ont.

Och då vill jag ha det perfekta minnet av nuet.

Så fröet till en tröst.

Ett ögonblick bara.

Jag ska bara lägga allt på minnet.

Så kan vi fortsätta nuet sen.

Och det är värt det. Att ta ett steg ut ur det där ögonblicket och in i mig själv.

Fast jag är mitt i euforin.

Men bara om jag tveklöst tror att minnet kapslats in och förblir oförlorat.

En doft som etablerar sig i andetagerna som inte söker syre.

Beröringar som fräknar ovanför huden men ändå når allra längst in.

Röster som hänger kvar som örhängen och snuddar vid halsen i ett omärkbart vinddrag.

Ljuden som ringer i skelettet.

Skrattgropar och molnslöjor. Skuggor av levande ljus som glöder mellan vännernas skimrande kinder.

Fullmånar som kastar sitt sken över vildvuxna trädgårdar och samtal utan ramar.

När allt finns där, då kan jag kasta mig tillbaka till nuet och pirret i magen över att det är så jävla värt att leva just här, just nu.

Men kan detta verkligen kallas att leva i nuet?

Eller ens att fånga dagen?

För ödets jävla ironi är att det är stunderna jag så envetet försöker fånga. Göra odödliga, orörliga,

oövervinnerliga, det är de som bleknar först.

Rinner som sand mellan mina fingrar.

Ett lika fint pulver som det som lägger sig över mina kinder när tårarna har torkat in.

För det hjälpte inte den här gången heller.

Jag kan inte ens manipulera mitt eget mina, inte styra mina egna tankar.

Har ingen som helst bestämmanderätt över vad som lagras och vad som blåser rakt ut i jävla kosmos.

Nuet jag så desperat inte vill vara i är här och mina försvar försvunna. Jag minns inte det jag vill minnas. Jag minns inte den första dikt jag skrev men jag minns värken i händerna efter alla dikter som aldrig fått komma ut.

Jag minns inte det grönskimrande havet över mig, under mig, genom mig men jag minns doften av höst ligga så tung över bryggan att det spänner i axlarna för att sommaren landade i mig försent.

Jag minns inte min mammas röst men jag minns klangen frång kyrkklockorna på hennes begravning.

Jag minns inte första gången jag träffade Marie men jag minns att det var hon som fick mig att fatta att jag levde ett halvt liv, om ens det, någon annans liv. Och det var resorna hon tog med mig på som fick mig att vakna.

De var värda kontrasterna.

Värda återvändandet.

Humle och Dumle på äventyr.

Två tjejer som bara jagade skratten och sommarnätterna som aldrig tog slut förrän hösten kom.

Jagade berusningen som fanns inte i fyra bärs och en lakritsshot utan i att släppa in hela jävla livet på en och samma gång.

Så hon är min vägvisare när min kompass snurrar i hundraåtti, min vätskeersättning när inte huvudvärken utan verkligheten trycker mot pannloben.

För hon lärde mig att släppa kontrollen, dra upp musiken på högsta, dra ner solglasögonen på näsan och och skita i vad man minns sen för det spelar ingen roll vad man minns när man vet att oavsett vad så har man omgett sig med de finaste människorna som står att finna och när man gör det behöver man inte minnas nuet för då tar nuet aldrig slut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Doptera med Poeter.se id #40934 innehar upphovsrätten